

câteodată și Dumnezeu rămâne singur

Teodor Dume

stau în mijlocul unei lumânări aprinse
și tremur
în tot acest timp întunericul
iese din mine ca dintr-un chip
fără umbră
simt greutatea cerului cum
se prelinge în oameni

liniștea scrijelește adânc

s-ar putea spune că cineva a trecut pe aici
și într-o bună zi va întreba de mine
iar tu prin fereastra închisă
o să-l rogi pe Dumnezeu
să țină timpul în loc

eu voi privi din tăișul unei lacrimi